

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Seleuco. 342.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Eidem. 339.

Si ea in te prænotio est, ut, quæ extremo iudicio seruantur, tibi explorata sint, non abs te ante iudicium homines condemnas, ut qui inani opinione tua, quid in peccatoribus cõditum sit, compertum habeas. Sin autem naturæ libenter peccantis, ut homo, pars quædam es, atque ad examen omninò venturum te esse expectas, ut vitæ actæ rationes à te exigantur, Dei iudicium ne præripe: atque id potius stude, ut eos, qui peccant, ad penitentiam voces, quam ut ad desperationem impellas.

Aquila. 340.

Præparci atque à largitione abhorrentes animi, eorumque supplicia ad emendationem nostram literarum monumentis mandata sunt: ut illorum imitationem & exemplum fugiamus, cruciatúsque haudquaquã experiamur. Quapropter, si opes amamus, ac de hominibus bene mereri negligimus, ex diuinis literis huiusmodi hominẽ diuturno igni torreri cognouim⁹.

Eusebio Episcopo. 341.

Cautè scilicet Euangelica hæc dogmata accipe, quibus istud imperatur, Sint lumbi vestri præcincti, & lucernæ ardentes in manibus vestris, (quæ nimirum hoc volunt, ut cupiditates & appetitiones nostræ vinciantur, ac mentes ad excubandum excitentur,) quippè qui & cupiditatibus flagres, & irascaris, & inuideas, & præposteris amoribus deditus sis, ac denique in omnibus tuis actionibus, sic te potius compares, ut vitam tuam diuinæ legi contrariã reddas. Vidè itaque, homo audacissimè, ne sublimè illam manum ante futurum supplicium experiaris, ob singularem improbitatis magnitudinem híc quoque pœnas pendens.

Seleuco. 342.

Animo atque affectu potius quàm verbis

Τῷ αὐτῷ. τλβ.

Εἰ μὴ ἔχεις ἕτως παρηγνώσεως, ὡς εἰδέναι τὰ τῆς χριστῆς τηρεῖν, εἰκότως κατακρίνεις παρὰ χριστοῦ. καρδιογνώστης τις γεγονῶς ἐξ οἴσεως. εἰ δὲ καὶ σὺ τῆς φιλαμαρτημονοῦ φύσεως, ὡς ἄνθρωπος, ὑπάρχεις τίς μοῖρα, καὶ παρὰ ἐξέτασιν ἤξειν πάντως ἀειμένεις, λόγον εἰσπαρθησόμενος, μὴ παρὰ ἄρα τι κείσιν τὰ θεῶν παρὰ μετὰ γνώσιν μᾶλλον καλῶν, ἀλλὰ μὴ παρὰ ἀπίγνωσιν ὠθῶν τοὺς ἀμαρτάνοντας.

Ακύλα. τμ.

Αἱ ἀμετάδοτοι γινώμεναι, καὶ αἱ τῶν τιμωρίαι, παρὰ σωφρονισμὸν ἡμῶν ἀνεγράφησαν, ἵνα τίς κείνων μίμησιν φύγωμεν, καὶ τῶν πῦρα μὴ λάβωμεν. εἰ τοῖσι τὸν πλεῖστον ἀγαπῶμεν, καὶ τὸ εὖ ποιῆν παρορῶμεν, ἐγνωμεν ὅτι τῆς θείας πικτικῆς τὸν τοῖστον μακρῶ πρὸς πηγαζόμενον.

Εὐσεβίῳ ὀπισκόπῳ. τμα.

Ἀσφαλῶς τὰ εὐαγγελικὰ παρὰ δέδεξαι δόγματα, εἴπωσαι ὑμῶν αἰσφύες περὶ ζωμένων, κελύοντα. καὶ οἱ λύχνοι καί οἱ μύροι. ἅσθ τῆς ὀπιθυμιῶν τὰς ὀρέξεις δέδεξαι, καὶ τὰς νόσας ἐξῆσθαι παρὰ ἐρηγήρσιν βέβληνται, ὀπιθυμῶν καὶ μνησίων καὶ ζηλῶν, καὶ ἀτόπως ἐρῶν, καὶ πάντα μᾶλλον ποιῶν, ὅπως τίς σαυτῶ ἀνατροφήν ἀπίτροπον τῶ θεῷ ἀποτελέσῃ νόμῳ. καὶ παρὰ σε καὶ πάντολμε, μὴ τῆς ὑψηλῆς χειρὸς πειραθῆς παρὰ τῆς ἐκείθεν κολάσεως, καὶ ταῦτα καὶ κεί δι' ὑπερβολὴν κακίας τιμωρόμενος.

Σιλεῦκῳ. τμβ.

Ταπεινοφρονεῖ μᾶλλον, καὶ μὴ ταπεινο-

πεινολόγει, ἵνα μὴ ἐχθρῶν ἔχῃς τῆς
ρημάτων κερτοροίαν τὰ παράγματα,
μᾶλλον δὲ τὰ παράγματα αἰσθ. τῆς
ρημάτων δεικνύεις, ἔργα τοῦς λόγους
ἔχων, ἀλλὰ μὴ τοῖς ἔργοις ἀνατρέπων
τοῦς λόγους.

Σιλουανῶ. τμγ.

Λαυθάνει σε μᾶλλον ἐθέλοντα. ἔ γάρ
πάληθες ἀγνοοῦντα, ἢ τῆς θείας δόγ-
ματος δυνάμεις. ὅτι γὰρ καὶ τῆς ἀγ-
γέλων δημιουργός ὁ θεός, ὁ παροφίτης
φίσι, ἐν θεολογία λέγων περὶ θεῶν, ἔ
αὐ χεῖρες ἐκποίησαν πᾶσαν τὴν τρα-
πὴν τῆς ἕρανθ. ὅπ δὲ καὶ ὑδάτων καὶ νε-
φῶν, Δαβὶδ ἐν ἕμνοις βοᾷ, καὶ τὸ ὑ-
δάρ τὸ ὑπὲρ ἅνω τῆς ἕρανθ ἀγ-
νείτω τὸ ὄνομα κυρίου. ὅπ αὐτὸς ἐί-
πε, καὶ ἐγένετο. αὐτὸς δὲ ὁ θεός αἰσθ.
λαύλαπος τῶ Ιάβ. ἐγὼ ἐθέμην νέφος
τῆ θαλάσση ἀμφίωσιν. ὅπ δὲ καὶ ἀ-
γαθός ὁ ποιητής, ὁ κύριός φησιν, Ἀνα-
τέλλει τὸν ἥλιον ὅπτι πονηρῶν καὶ ἀ-
γαθῶν, καὶ βρέχει ὅπτι δικαίων καὶ ἀ-
δίκων, ὅπτι μεγίστη ὅπτι ἐνδείξις ἀ-
γαθότητος.

Τῶ αὐτῶ. τμδ.

Τὴν τῆς ἀμαρτημάτων διόρθωσιν,
ἣν ποιεῖται ὁ θεός εἰς ἡμετέραν βελ-
τίωσιν, ἔδ' ὄργην κλητέον, ἔδ' ἀγα-
νάκτησιν, ἀλλὰ μᾶλλον νεθέτησιν. εἰ
δὲ καὶ ὄργην πινὲς αὐτῶ οἴονται, καὶ
ταύτη τὸ φιλόφρωντων αὐτῶ αἰσθ.
γέλλουσιν, εἰς πάθη θεῶν καταβάντων
δι' ἀνθρώπων νομίζοντες, δι' ἑσ καὶ
γέροντες ἀνθρώπων.

Εὐσταθίῳ. τμε.

Πολλὴ καί μοι ὅπτι, ἐέλπιζε, κολα-
κείας εὐχέρεια, δυναμίδω μακαρί-
ζειν ἀπατηλῶς, καὶ τὴν πρίστον τῆς
ποδῶν σου παραύσεν εὐμαρῶς, ὅπτι
ὅπτι ὑπιοῦσε, καὶ ἀνακλίειν παρῶς
ραθυμίας, ἐξάναι ὀφέλλοντα σωτόνως,

humilem te præbe, ne in propinquo res
habeas quæ sermones accusent: verum po-
tius res per verba ostendas, opera pro ser-
monibus habens, ac non contrà, per opera
sermones euertens.

Silvano. 343.

Sponte tua (nec enim verum te fugit)
diuini dogmatis vim ignoras. Nam quod
Angelorum quoque parens atque opifex
fit Deus, Propheta testatur, de Deo his
verbis utens: cuius manus vniuersam cæli
militiam creauerunt. Quod autem idem
aquis & nubes procrearit, in Psalmis canit
David, his verbis: & aquæ quæ super
cælos sunt, laudēt nomen Domini. Quo-
niam ipse dixit, & facta sunt. Ac Deus ipse
per turbinem Iobum alloquens, Ego po-
fui nubem mari vestimentum. Quod de-
nique bonus sit ille rerum omnium archi-
tectus, Dominus in hæc verba affirmat: o-
riri facit solem suum super bonos & ma-
los: & pluit super iustos & iniustos. Quod
quidem summæ bonitatis argumentum
est.

Eidem. 344.

Scelerum correctionem atque animad-
uerfionem, quam Deus emendationis no-
stræ causa efficit, nec iram, nec indignatio-
nem vocare debemus, verum potius ad-
monitionem. Quod si hanc quoque iram
nonnulli esse existimant, hinc etiam ipsius
erga hominum genus beneuolentiam præ-
dicant, dum Deum propter homines, quo-
rum causa humanitatem etiam induit, ad
affectus descendere arbitrantur.

Eustathio. 345.

Magna mihi quoque, vir optime, adu-
landi facultas suppetit, vt qui per fucum
& imposturam beatum te prædicare queā,
ac pedum tuorum semitam facile con-
turbare. Quod quidem nihil aliud est,
quàm te supinum reddere, atque ad igna-

L